

на четвертий день несправжньої вагітності викликає утворення крупних децидуом і особливо велике збільшення травмованого рога матки.

1. У дорослих самок-щурів нанесення голкою поздовжньої подряпини на ендометрій на четвертий день несправжньої вагітності викликає в травмованому розі матки характерні дифузні децидуоми.

2. У оваріоектомованих щурів для виникнення несправжньої вагітності та розвитку децидуом необхідно введення естрогенів і прогестерону у відповідних кількісних співвідношеннях.

Література

1. Киршенблат Я. Д.— Практикум по эндокринологии, М., «Высшая школа», 1969.
2. De Feo V.— Endocrinology, 1963, 72, 2, 305.
3. De Feo V.— Endocrinology, 1963, 73, 4, 488.
4. Selye H.— Anatomical Record, 1940, 78, 253.

Надійшла до редакції
3.1 1973 р.

УДК 612.313.1/8+577.155

ПРИВУШНА ЗАЛОЗА — ДЖЕРЕЛО ЛІЗОЦИМУ У ХОМ'ЯКІВ

О. О. Жигіна, А. П. Левицький

Лабораторія біохімії та радіології Інституту стоматології МОЗ УРСР, Одеса

Фермент лізоцим (КФ 3.2.1.17) відіграє важливу біологічну роль як антибактеріальний фактор [1—3]. Тому визначення його вмісту в тканинах має велике значення для оцінки захисних антимікробних сил організму.

Ми досліджували активність лізоциму в різних тканинах та рідинах хом'яків.

Методика досліджень

Досліди проведені на 35 хом'яках-самках тримісячного віку. Під легким ефірним наркозом хом'яків забивали тотальним кровопусканням. Зразу ж виймали тканини і зберігали їх при -10°C . З тканин готували гомогенати в скляному гомогенізаторі з розрахунку 20 мг сирової тканини на 1 мл дистильованої води. Після центрифугування при 3000 об/хв на протязі 15 хв в рефрижераторній центрифугі ЦЛР-1 при $0^{\circ} - \pm 5^{\circ}\text{C}$ визначали вміст лізоциму і концентрацію білка в надосадовій рідині.

Змішану слину у хом'яків збирали під нембуталовим наркозом (20 мг/кг) при стимуляції пілокарпіном (5 мг/кг).

Вміст шлунково-кишкового тракту одержували через 2 год після годування вимивання відповідних відділів фізіологічним розчином при 0°C .

Активність лізоциму визначали дещо модифікованим нами спектрофотометричним методом Горіна [4]. Як субстрат використовували ацетоновий порошок культури *Micrococcus lysodeikticus*. Активність ферменту розраховували за формулою: $A = \frac{\Delta E \cdot 31 \cdot n}{\Delta t}$,

де A — активність в одиницях на 1 мл розчину ферменту (за 1 одиницю активності приймали величину, яка дорівнювала зміні одиниці оптичної густоти за 1 хв), ΔE — різниця в екстинкціях між 6 і 1 хв або між 3 і 1 хв, n — розведення розчину ферменту, Δt — час дослідження (5 або 2 хв). В тканинах визначали активність на 1 г сирової ваги і на 1 мг білка (питома активність). Білок визначали за методом Лоурі [5].

Результати досліджень та їх обговорення

В табл. 1 наведені дані про вміст лізоциму в тканинах хом'яків. Як видно з цих даних, найбільшу активність лізоциму мають привушні залози. Нирки, які посідають друге місце, відрізняються від привушних залоз майже в 25 разів. В інших тканинах активність лізоциму ще нижча. В табл. 2 наведено дані про активність лізоциму в деяких рідинах хом'яків. Висока активність лізоциму виявлена в слині, а також у вмісті шлунка. Ці дані вказують на те, що лізоцим привушних залоз є секретованим ферментом, який разом з слиною потрапляє до шлунка.

В тонкому кишечнику активність лізоциму швидко зменшується в каудальному напрямку.

Органи, тканини

Привушна залоза
Нирки
Підщелепна залоза
Серцевий м'яз
Підшлункова залоза
Екстраорбітальна залоза
Під'язикова залоза
Мозок
Легені
Селезінка
Скелетний м'яз
Печінка

Рідина

Сироватка
Слина
Вміст шлунка
Вміст першої третини тонкого кишечника
Вміст другої третини тонкого кишечника
Вміст третьої третини тонкого кишечника
Вміст сліпої кишки

Сироватка крові має незначну практично відсутній в тих органах, якимімі щурів, кроликів або людини [3].

1. Привушна залоза є практично відсутньою в інших органах.
2. Лізоцим привушних залоз секретовується в шлунковий тракт.
3. Активність лізоциму в шлунку зменшується в каудальному напрямку.

1. Ермольєва З. В.— Успехи совр. биол., 1960, 40, 1, 11.
2. Капланский С.— БМЗ, 1960, 12, 1, 11.
3. Gajdos A.— La Presse Med., 1971, 76, 1, 11.
4. Gorin G., Wang S., Parara S.— J. Biol. Chem., 1968, 243, 1, 11.
5. Lowry O., Rosebrough N., Farr A., Randall R.— J. Biol. Chem., 1951, 193, 1, 11.

идко зменшується в каудальному

Надійшла до редакції
25.VII 1972 р.